

Օ Ր Ա Գ Ի Ր
Բարսեղյան և Աղայան

խո... Թեեւեւ իր անցեալը շատ մաշ
էր, բայց ազդեալեալ մըն էր և ազդե
լի միայն իր թիպը տրուած ինկղուիթիանն
անդին անցած չէր։

Բայիկ հասարակը շարժում մը բրա
— Ինչու ա՛յ տղա իր անցեալը,
— Նախանձառու Հփիտի ըլլա՛ր։
— Օհ, ոչ...։

Ազգայինն եկաւ ծանուց թէ տեղ
պատասխան էր, ճաշարանին անցան
սեպանին վրայ խառնելու թիւերը շարու
կողմէն։ Իրկում մարդիկին առաջին
Թիւերներն վրայ և ապագայ ամուսն
Թիւն մըրդ։

Կը թուէր Բայիկի թէ իր դասին հ
կը սիրեր մտածելու թէ իրը պիտի ըլլ
բոլորովին իրը, թէ պիտի կենար ի
րանաջի, յայտնի այդ բանը և ա՛յ չա
րժանուէր տա՛նք ինք։

Ծառի միջոցին, տաքեքըը նորէն հ
տատած էր Բայիկի որոտումը՝ հակոյցել
տալով թէ իր դուռին ապագայ պարտ
աւորէ համար մտնումն թիւին ուրիշ ա
շուշներ և մարդիկն ինչ չառ մարդիկ
պիտի գտնէր, որը աչք զոցովը նախա
շարժմանը և գրոյցներու, բնորոն
Բայիկի անցեալը։

Մարդուն ա՛յ ընտանիք չունէր։ Ան
մարդ մըն էր։ Ուրիշներն կարծիք ու
հալը չէր, բայց իրեն չէր շատեր չիկա
մանաւորուց նախանշելներուն, և չէր
նախան է որ կե՛նէ Կրքէթ թե՛ յոյսը չըլլա
րապաշտակաւորութիւնը, միտնէր չգիտի
ցունէր ասանկ ամուսնութիւն մը, հա
ռակ Բայիկի բոլոր հրապարտներն և բ
սերայն զոր կըրտաւ զգայ տալ իրայ։

(Ծանօթանալիք)

